

พ.ร.บ. ป่าไม้ ครอบครองไม้หวงห้าม

การมีไม้หวงห้ามไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น แม้จะไม่ได้ดูแลรักษาด้วยตนเอง แต่ให้ลูกจ้างดูแลรักษาแทน ก็ยังถือว่าเจ้าของครอบครองอยู่ เจ้าของจึงมีความผิดฐานมีไม้หวงห้ามไว้โดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๗๐๑/๒๕๐๒

ศาลฎีกา

วันที่ ๗ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๐๒

ความอาญา

ผู้ว่าคดีศาลแขวงลำปาง

โจทก์

ระหว่าง

นายเสรี วิรัชกุล

จำเลย

เรื่อง ผิดพระราชบัญญัติป่าไม้

จำเลยฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๑๖ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๐๑ โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๔๐๐ เวลากลางวัน จำเลยได้บังอาจมีไม้สักแปรรูปจำนวน ๑๔๔ ชิ้น ปริมาตรเนื้อไม้ ๗.๑๕ ลูกบาศก์เมตร ไว้ในความครอบครอง ณ ที่ตำบลสบตุ๋ย อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ซึ่งเป็นเขตควบคุมการแปรรูปไม้ตามประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๔ ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ และเจ้าหน้าที่ได้คัดสำเนาประกาศปิดไว้ตามความใน มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ จำเลยทราบประกาศนี้แล้ว ทั้งนี้ โดยจำเลยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป่าไม้ เหตุเกิดที่ตำบลสบตุ๋ย อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๓, ๗๔ แกะไข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ และขอให้ริบไม้ของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลแขวงลำปางพิจารณาแล้ว พึงข้อเท็จจริงว่า ไม้สักแปรรูปของกลางเป็นของจำเลย จำเลยมีไว้ในครอบครองโดยไม่รับอนุญาตเมื่อวันเกิดเหตุ จำเลยส่งให้นายศักดิ์ลูกจ้างชนไม้สักของกลางจากโรงงานไม้แปรรูปจังหวัดตากไปส่งให้นายสมานเสมียนรถไฟสถานีลำปางเพื่อบรรทุกรถไฟส่งต่อไปกรุงเทพฯ เจ้าพนักงานป่าไม้มาตรวจพบเข้าจึงได้เกิดจับกุมกันขึ้น ดังนั้น ศาลแขวงลำปางพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๓, ๗๔ ให้ปรับจำเลยเป็นเงิน ๕๐๐ บาท ไม้ของกลางริบ

จำเลยอุทธรณ์ว่า ในวันที่โจทก์หาว่า จำเลยมีไม้ไว้ในครอบครอง จำเลยไม่ได้อยู่ในตำบลที่เกิดเหตุ จำเลยอยู่กรุงเทพฯ จำเลยเพิ่งเห็นไม้ของกลางเมื่อมีการจับกุมแล้ว เพียงแต่จำเลยเป็นเจ้าของไม้ไม่ได้เข้าไปปกครองดูแลรักษาโดยข้อกฎหมายแล้วจะพึงว่า จำเลยครอบครองไม้ไม่ได้

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า คำว่า ครอบครองตามตัวบทในพระราชบัญญัติป่าไม้ นั้น มิได้หมายความว่า จำเลยจะต้องดูแลรักษาด้วยตนเอง การที่จำเลยเป็นเจ้าของและให้ลูกจ้างขนไปไว้ ก็ถือว่าจำเลยเป็นผู้มีไว้ในครอบครอง จึงพิพากษายืน

จำเลยฎีกาคัดค้านขึ้นมาเช่นเดียวกับที่ได้กล่าวแล้วในชั้นอุทธรณ์อีก

ศาลฎีกาประชุมปรึกษาคดีแล้ว เห็นว่า จำเลยเป็นเจ้าของไม้ของกลาง การที่ลูกจ้างของจำเลยเคลื่อนย้ายไม้ของกลางไปตามคำสั่งของจำเลยก็แสดงว่า จำเลยยังยึดถือเป็นเจ้าของไม้ผู้นั้นอยู่ จำเลยจะไปอยู่ที่ใดจึงไม่ทำให้การครอบครองตามความหมายของพระราชบัญญัติป่าไม้ ในฐานะเป็นเจ้าของสละสิ้นไป และตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ก็มีได้บัญญัติไว้เป็นพิเศษให้เจ้าของไม้จำต้องดูแลรักษาด้วยตนเองแต่อย่างไร จำเลยจะเถียงว่าไม่ได้ครอบครองไม้ผู้นั้น จึงฟังไม่ขึ้นที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานัน ชอบแล้ว

จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาของจำเลยเสีย

ชำนาญเนติศาสตร์

ประมุก สุวรรณเศร

พิทักษ์มนุศาสตร์